

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÖRJLIND, CILLA

Maree înaltă / Cilla & Rolf Börjlind ; trad. din lb. engleză de

Irina-Marina Borțoi. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3132-9

I. Börjlind, Rolf

II. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.113.6

Springfoden

Cilla and Rolf Börjlind

Copyright © Cilla and Rolf Börjlind 2012 by Agreement with Grand Agency

Traducerea a fost realizată după *Spring Tide*, de Cilla and Rolf Börjlind,
Hesperus Press Limited, 2014, transpusă de Rod Bradbury.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparalela45.ro

CILLA & ROLF
BÖRJLIND

MAREE ÎNALTĂ

Traducerea din limba engleză de
Irina-Marina Borțoi

Cilla și Rolf Börjlind au scris scenariile a douăzeci și șase de filme cu Martin Beck pentru cinema și televiziune, precum și manuscrisele pentru mini-seriile lui Arne Dahl despre Grupul A. În 2004 și 2009, serialele lor polițiste „Mormântul“ și „Crimele“ au fost transmise la televiziunea suedeză. De asemenea, Rolf Börjlind a scris scenariile pentru optsprezece filme și a obținut un Premiu Guldbagge pentru scenariul filmului *Yrrol*.

După ce au ajuns să se numere printre cei mai lăudați scenariști ai Suediei, Cilla și Rolf Börjlind au îmbrățișat o nouă carieră, cea de autori de bestselleruri. Cărțile lor sunt caracterizate de protagoniști carismatici și descrieri ale Suediei împânzite de conflicte sociale.

Încă dinaintea lansării, *Maree înaltă*, primul volum din seria dedicată Oliviei Rønning și lui Tom Stilton, vânduse drepturile de publicare în douăzeci de țări. După publicare, a fost primită cu euforie de către criticii suedezi.

Sfârșitul verii, 1987

În Hasslevikarna, micile golfuri de pe insula Nordkoster din largul coastei de vest a Suediei, lângă granița cu Norvegia, diferența dintre flux și reflux este de obicei între cinci și zece centimetri. Mai puțin atunci când e maree înaltă. Fenomenul care apare când Soarele, Luna și Pământul sunt aliniati. Atunci diferența este de aproape cincizeci de centimetri. Un cap de om are cam douăzeci și cinci de centimetri înălțime.

În acea noapte avea să fie marea înaltă.

Deocamdată marea era la reflux.

Luna plină făcuse marea șovăitoare să se retragă cu multe ore în urmă, expunând o fâșie lată de nisip umed. Crabi mici și lucioși mișunau pe nisip, sclipind în lumina albastră ca oțelul. Melcii turtiți se agățau cu deosebită forță de stânci, așteptând răbdători. Toate viețuitoarele de pe țărm știau că fluxul avea să le acopere din nou.

Trei siluete de pe plajă știau și ele asta. Știau chiar cu exactitate când avea să se întâmple – peste un sfert de oră. Atunci primele valuri blânde aveau să se rostogolească și să umezească zonele care se uscaseră, iar curând presiunea huruitului întunecat din larg avea să împingă val după val, până când inundația produsă de maree atingea punctul maxim.

O maree înaltă. Adică plaja urma să fie acoperită de apă adâncă de cincizeci de centimetri.

Dar încă mai aveau puțin timp. Groapa pe care o săpau era aproape gata. Mergea drept în pământ, preț de aproape o sută cincizeci de

centimetri, cu un diametru de vreo șazeci. Un trup încăpea acolo perfect.

Nu mai capul avea să lăsă la suprafață.

Capul celei de-a patra siluete.

Capul unei femei care stătea la o oarecare distanță, destul de liniștită, cu mâinile legate.

Părul ei lung și închis la culoare flutura delicat în adierea intermitentă, trupul gol strălucea, chipul îi era estompat în lipsa machiajului. Ochii dezvăluiau o absență stranie. Se uita la cei ce săpau mai încolo pe țărni. Bărbatul cu cazmaua trase lama curbată din groapă, răsturnă ultima gră-măjoară de nisip peste mormanul de lângă el și se întoarse.

Terminase.

Văzută de la distanță, de pe stâncile unde se ascunsese băiatul, plaja scaldată în lumina lunii avea o liniște bizară. Siluete întunecate pe nisip, în depărtare, în cealaltă parte a plajei. Ce făceau acolo? Băiatul nu știa, dar auzi mugetul mării care se apropia și văzu cum femeia goală e condusă pe nisipul ud, aparent fără să opună nicio rezistență, apoi o văzu coborâtă într-o groapă.

Băiatul își mușcă buza de jos.

Unul dintre bărbați umplu groapa cu nisip. Mălul din care se prelingeau picături se așeză în jurul corpului femeii ca cimentul ud. Groapa se umplu repede. Când primele valuri răzlețe se rostogoliră către uscat, nu mai capul femeii ieșea din groapă. Părul ei lung se udă încet, iar un crab micuț i se prinse într-o șuviță închisă la culoare. Femeia se uita fix la lună, fără să scoată un sunet.

Siluetele se retraseră puțin, urcând printre dune. Două dintre ele erau agitate, nesigure. A treia era calmă. Cu toții priveau capul singuratic, luminat de lună, ce ieșea din nisip.

Și așteptau.

Când marea înaltă veni în cele din urmă, se întâmplă destul de repede. Înălțimea apei creștea cu fiecare val și acoperi capul femeii, intrându-i în gură și în nas. Gâtul i se umplu de apă. De fiecare dată când întorcea capul, încă un val îi lovea fața.

Una dintre siluete se întoarse lângă ea și se lăsă pe vine. Privirile li se întâlniră.

Din punctul lui de observație, băiatul văzu cum urcă nivelul apei. Capul ieșit din nisip dispărea și apoi reapărea și apoi dispărea din nou. Două dintre siluete dispăruseră de-acum, iar a treia înainta din nou pe plajă. Deodată, băiatul auzi un urlet înfiorător. Era femeia din groapă, care urlase isteric. Urletul răsună în golul nu prea adânc și reverberă din stâncă după care stătea băiatul, înainte ca următorul val să acopere capul și urletul să fie redus la tăcere.

Apoi băiatul o rupse la fugă.

Marea urcă și rămase nemișcată, întunecată și strălucitoare. Sub suprafața apei, femeia închise ochii. Ultimul lucru pe care-l simți fu o nouă lovitură, mărunță și blândă, din interiorul pântecului. Apoi i se rupse apa.

Vara lui 2011, Stockholm

Vera Chioara avea de fapt doi ochi sănătoși și o privire care putea opri în aer un șoim ieșit la vânătoare. Vederea ei era excelentă, dar își susținea argumentul cu subtilitatea unui baros. Începea cu propria părere, apoi le demola pe celelalte astfel încât toate contraargumentele erau aruncate în toate direcțiile.

Chioară.

Dar iubită.

Stătea cu spatele la soarele care asfințea. Ultimele raze alunecau peste golful Vårta, ricoșând în podul Lidingö și ajungând la parcul din Hjorthagen cu suficientă forță cât să creeze încă un halou elegant luminat din spate în jurul Verei.

— E lumea mea, despre asta e vorba!

Felul pățimăș în care roști cuvintele ar fi impresionat orice adunare parlamentară, deși vocea ei răgușită ar fi părut nelalocul ei în parlament. Și poate hainele ar fi avut același efect – două tricouri murdare, de culori diferite, în partea de sus, iar în partea de jos o fustă de tul care văzuse și zile mai bune. Și era desculță. Dar în momentul ăla nu stătea într-o cameră a parlamentului, se afla în schimb într-un parc mic și izolat din apropierea docurilor Vårta, iar publicul ei era alcătuit din patru oameni fără adăpost aflați în stări diferite, întinși pe câteva bănci printre stejari și frasini și tufișuri. Unul dintre ei era Jelle, tăcut și înalt, care stătea singur, parcă într-o lume proprie. Benseman stătea pe altă bancă, iar lângă el era Muriel, o drogată tinerică din Bagarmossen. Ea avea alături o pungă de plastic de la cooperativă.

Arvo Pärt moțâia pe banca din fața lor.

La marginea parcului, ascunși după niște tufișuri dese, doi tineri stăteau pe vine. Purtau haine închise la culoare și fixau băncile cu privirea.

— E lumea mea, nu a lor! Corect?

Vera Chioara făcu un gest către un punct din depărtare.

— Vin și dau cu pumnii în rulotă și eu abia mă dezmeticesc și ei stau în fața ușii! Trei! Și cum se mai holbau la mine! „Ce naiba e asta?” am întrebat eu. „Suntem de la consiliu. Trebuie să mutați rulota.” „De ce?” „Urmează să amenajăm terenul.” „Pentru ce?” „O pistă iluminată.” „O ce?” „O pistă de alergare, o să treacă fix pe aici.” „Ce naiba spuneti? Nu pot s-o mut! N-am mașină!” „Din păcate, asta nu e problema noastră. Rulota trebuie să dispară până luna viitoare.”

Vera Chioara se opri să-și tragă răsuflarea, iar Jelle profită de ocazie să caște discret. Verei nu-i plăcea să caști când tuna și fulgera.

— Nu înțelegeți? Sunt trei tipi care stau acolo de parcă ar fi crescut într-un fișet din anii cincizeci, și-mi spun mie să mă duc dracului! Ca niște idioți îndopați să poată să-și scuture slănina peste casa mea? Normal că asta m-a enervat rău, corect?

— Da.

Muriel fu cea care șuieră un răspuns. Vocea ei era cam sfâșiată, subțire și scârțâitoare, și n-ar fi atras niciodată atenția asupra ei dacă n-ar fi luat o doză înainte.

Vera își dădu la o parte părul roșcat și rar și se porni din nou.

— Dar aici nu-i vorba de o porcărie de pistă de alergare, e vorba de toată lumea care-și plimbă șobolanii blănoși și căreia nu-i place să fie aici cineva ca mine, în zona lor selectă. Locul meu nu e în lumea lor curată și ordonată. Despre asta e vorba! Îi doare în cur de noi!

Benseman se aplecă puțin în față.

— Dar știi, Vera, s-ar putea să...

— Bun, hai să mergem, Jelle! Haide!

Vera făcu doi pași mari și îl împunse pe Jelle în braț. Nu-i păsa de ce gândea Benseman. Jelle se ridică, dădu ușor din umeri și se luă după ea. Nu prea știa unde, însă.

Benseman făcu un fel de grimasă. O cunoștea pe Vera. Cu mâini puțin tremurânde, aprinse un muc de țigară motololit și deschise o cutie de bere. Un sunet care-l făcu pe Arvo Pärt să se trezească la viață.

— Asta chiar e amuzant. Pärt era un eston la a doua generație, părinții lui veniseră în Suedia ca refugiați în timpul războiului. Avea un fel deosebit de a vorbi. Muriel o privi pe Vera cum pleacă, apoi se întoarse către Benseman.

— Păi, are dreptate cu multe lucruri pe care le spune, cum nu mai corespunzi, cum vor să-ți iei vrea... nu așa e?

— Da, așa cred...

Benseman era din nordul Suediei, cunoscut pentru strângerea de mână inutil de puternică și pentru felul în care galbenul ochilor lui părea marinat în votcă. Era un bărbat masiv, cu un dialect nordic distinctiv și o respirație răncedă care se scurgea printre spațiile dintre dinții lui. Într-o viață anterioară, fusese librar în Boden, cu un apetit bogat pentru cărți și un apetit la fel de bogat pentru băuturile alcoolice. Tot tacâmul, de la lichior de mure pitice până la unele dintre produsele extrem de tari ale unei distilerii ilegale. Zece ani de consum excesiv de alcool i-au distrus complet viața socială și s-au sfârșit cu el conducând o dubă furată până la Stockholm. În capitală trăia de pe o zi pe alta ca cerșetor și hoț din magazine, ca resturile de epavă aduse de apă la mal.

Dar citise mult la viața lui.

— ...Depindem de organizațiile caritabile, zise Benseman.

Pärt încuviință și se întinse după bere. Muriel scoase o punguță și o lingură. Benseman reacționează imediat.

— Parcă te lăsai de căcatul ăla, nu așa?

— Știu, o să mă las.

— Când?

— O să mă las!

Și se lasă, imediat. Nu fiindcă nu voia doza, ci fiindcă văzu deodată doi tineri care se apropiau de ei agale printre copaci. Unul purta o jachetă neagră cu glugă, iar amicul lui una verde. Amândoi purtau pantaloni gri de trening, cizme grele și mănuși.

Ieșiseră la vânatoare.

Trioul fără adăpost reacționează destul de repede. Muriel își luă punga de plastic și o rupse la fugă. Benseman și Pärt o urmară împleticindu-se. Benseman își aminti deodată de a doua doză de bere pe care o ascunsese

după coșul de gunoi. Asta ar fi fost diferența dintre a dormi puțin sau a sta treaz noaptea următoare. Se întoarse și se împiedică din greșeală în fața uneia dintre bănci.

Nu stătea prea bine cu echilibrul.

Nici cu timpul de reacție. Când încercă să se ridice la loc primi o lovitură dură în față și căzu pe spate. Tânărul cu jacheta neagră stătea drept lângă el. Amicul lui scosese un telefon mobil și pornise camera.

Era începutul unui atac extraordinar de brutal, filmat într-un parc din care nu se auzea nimic și unde nu erau decât doi martori îngroziți ascunși în niște tufișuri la o oarecare distanță.

Muriel și Pärt.

Dar chiar și de la distanța aceea văzură sângele care curgea din gura lui Benseman și dintr-o ureche, și-i auzeau gemetele înfundate după fiecare lovitură pe care o primea în stomac și în față.

Iar și iar.

Și iar.

Ce nu văzură fu cum unii dintre puținii dinți rămași ai lui Benseman îi fură împinși în carnea obrajilor, ieșind prin partea cealaltă. Ce văzură, în schimb, fu modul în care nordicul masiv încerca să-și ferească ochii.

Ochii pe care-i folosea la citit.

Muriel țipă, în tăcere, și își acoperi gura cu partea interioară a brațului, plină de cicatrice. Tremura din tot corpul ei slab și stors de vlagă. În cele din urmă, Pärt o luă pe față de mână și o trase departe de scena dezgustătoare. Nu puteau face nimic. Sau, de fapt, puteau să sune la poliție, puteau să facă asta, se gândi Pärt, și o trase pe Muriel după el cât de repede putu, în direcția străzii Lidingövägen.

Trecu o vreme până când se apropie prima mașină. Pärt și Muriel începură să strige și să dea din mâini când mașina era la vreo cincizeci de metri, așa că șoferul viră spre mijlocul străzii și apoi accelerează pe lângă ei.

— Cretinii dracului! strigă Muriel după ei.

Următorul șofer o avea pe soție pe locul din dreapta, o doamnă aranjată care purta o rochie drăguță de culoarea cireșelor. Ea arată cu degetul prin parbriz.

— Vezi să nu-i calci pe drogații ăia, nu uita că ai băut.

Așa că și Jaguarul gri trecu văjăind pe lângă ei.

Când una dintre mâinile lui Benseman fusese călcată în picioare până nu mai rămăsese din ea decât o chestie însângerată, ultimele raze ale soarelui se scufundau în golful Vărta. Tânărul cu mobilul opri camera, iar amicul lui luă doza de bere ascunsă de Benseman.

Apoi o luară la fugă.

Lăsară în urmă asfințitul și nordicul masiv de pe jos. Mâna lui zdrobită încerca slab să apuce pietrișul, iar pleoapele îi erau închise. *Portocala mecanică*, titlul cărții fu ultimul gând care-i șerpui lui Benseman prin creier. Dar cine naiba a scris-o? Apoi mâna rămase nemișcată.

1

Pătura îi alunecase și-i expusese coapsele goale. Limba aspră și caldă îi linse puțin pielea. Se mișcă în somn și simți cum o gădilă. Când limba se transformă într-o mușcătură în joacă, se ridică și dădu pisica la o parte.

— Nu!

Nu se adresa atât pisicii, cât mai degrabă ceasului deșteptător. Dormise prea mult. Foarte mult. Și, colac peste pupăză, guma de mestecat îi căzuse de pe rama patului și i se prinsese bine în părul lung și negru. Semicriză.

Sări din pat.

Întârziase o oră și asta îi punea presiune pe tot programul de dimineață. Capacitatea ei de a face mai multe lucruri în același timp avea să fie pusă la încercare. Mai ales în bucătărie: laptele pentru cafea era gata să dea în foc în același timp în care pâinea prăjită începea să se ardă, iar piciorul ei gol călca pe un petic de vomă transparentă de pisică în același timp în care primea un telefon de la un agent comercial insuportabil de intim care începu cu numele ei mic și-i garantă că nu vrea să vândă nimic, doar s-o invite la un curs despre consultanță financiară.

Aproape o criză totală de-acum.

Olivia Rønning încă era stresată când ieși în fugă pe ușă în strada Skånegatan. Fără machiaj, cu părul lung prins pe fugă în ceva ce semăna cu un coc. Jacheta subțire de piele întoarsă era descheiată, sub ea se vedea un tricou galben, cam uzat în partea de jos, iar blugii decolorați se sfârșeau într-o pereche de sandale scâlciate.

Era soare.

Se opri pentru o clipă să hotărască încotro se duce. Pe unde ajungea mai repede? Prin dreapta. Începu să alerge fără tragere de inimă în timp ce se uita la panourile publicitare din fața supermarketului:

ÎNCĂ UN BOSCHETAR BĂTUT CRUNT.

Olivia continuă să alerge.

Se îndrepta către mașina parcată. Trebuia să meargă în Sörentorp, în districtul Ulriksdal. La Academia de Poliție. Avea douăzeci și trei de ani și acesta era al treilea ei semestru. Peste șase luni putea depune cerere să fie preluată ca polițist stagiar la o secție din districtul Stockholm.

După alte șase luni avea să fi ofițer de poliție.

Gâfâind puțin, ajunse la Mustangul ei alb și scoase cheile de la mașină. O moștenise de la tatăl ei, Arne, care murise de cancer cu patru ani în urmă. Era o decapotabilă, model din 1988, cu tapițerie de piele roșie, cutie automată și un motor cu patru cilindri în linie care mugea ca un V8. Iubirea vieții tatălui ei timp de mulți ani. În momentul ăla era a ei. Nu era într-o stare impecabilă, geamul din spate trebuia prins cu bandă izolatoare din când în când, iar vopseaua era pătată ici și colo. Dar aproape întotdeauna trecea inspecția tehnică fără probleme.

Olivia își iubea mașina.

Din câteva mișcări simple, lăsă capota în jos și se așeză la volan. Aproape întotdeauna observa același lucru, un miros, preț de o secundă sau două. Nu era de la tapițerie, ci de la tatăl ei: interiorul mașinii mirosea a Arne. Numai preț de câteva secunde, apoi dispărea.

Își conectă căștile la telefonul mobil, selectă trupa Bon Iver, băgă cheia în contact, călcă ambreiajul și demară.

Se apropia vacanța de vară.

* * *

Un număr nou din *Situation Stockholm*, revista vândută de persoanele fără adăpost, era acum scoasă la vânzare – numărul 166. Cu

prințesa Victoria pe copertă și interviuri cu Sahara Hotnights și Jens Lapidus. Redacția de pe strada Krukmakargatan numărul 34 era plină de vânzători fără adăpost care își cumpărau exemplarele din numărul nou. Le puteau cumpăra cu douăzeci de coroane bucata, jumătate din prețul cu care le vindeau pe stradă, și păstrau diferența când le vindeau.

O afacere simplă.

Iar pentru mulți dintre ei asta schimba totul. Banii pe care-i primeau din vânzarea revistelor îi țineau pe linia de plutire. Unii dintre ei îi cheltuiau pe vicii, alții își plăteau datoriile cu ei. Cei mai mulți foloseau banii pur și simplu ca să-și cumpere ceva de mâncare în ziua respectivă.

Și să aibă puțin respect de sine.

Era, la urma urmei, o muncă pe care o făceau și erau plătiți pentru asta. Nu furau din buzunare, nici din magazine, nici nu tâlhăreau pensionari. Făceau așa ceva numai dacă lucrurile erau date complet peste cap. Unii dintre ei. Dar majoritatea chiar erau mândri de felul în care își făceau treaba.

Și chiar era treabă grea.

În unele zile, puteai să stai la tonetă timp de zece sau douăsprezece ore și abia să reușești să vinzi un singur exemplar. Pe vreme rea și bătut de vânturile înghețate. Atunci nu prea era distracție să te strecuri într-o latrină undeva, fără mâncare în stomac, și să încerci să adormi înainte să te cuprindă coșmarurile.

Dar în ziua aia apărea un număr nou. De obicei asta era motiv de sărbătoare pentru toți cei din încăpere. Cu puțin noroc, aveau să reușească să vândă un teanc întreg încă din prima zi. Însă în redacție nu era niciun semn de bucurie.

Din contră.

Avea loc o ședință de criză.

Încă unul dintre amicii lor fusese bătut rău în seara din ajun. Benseman, nordicul, tipul care citise o mulțime de cărți. Avea oase rupte în tot corpul. Avea ruptură de splină și doctorii se luptaseră toată noaptea să-i oprească sângerările interne. Tipul de la recepție trecuse pe la spital mai devreme.

— O să trăiască... dar n-o să-l vedem pe aici o vreme.